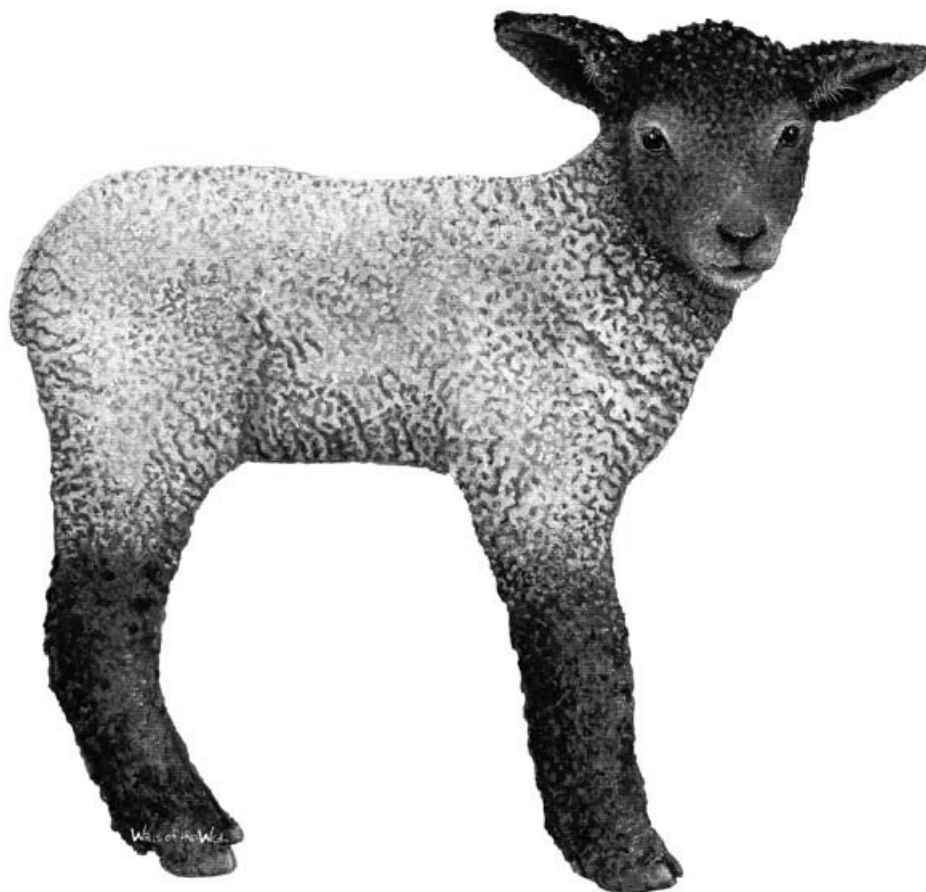

JONATANS PÅSKE

af Søren P. Grarup
2007

TEKSTUDGAVE

Velkommen

til at tage med på en rejse et par tusind år tilbage i tiden og et par tusind kilometer sydpå - mere præcist til Jerusalem på Jesu tid.

Vi skal følge drengen Jonatan, som oplever en meget mærkelig påskefest.

Begynd at læse historien Palmesøndag, og læs så ét kapitel om dagen. På den måde følger du begivenhedernes gang på de rigtige dage i påskeugen.

Måske skal du lokke en voksen til at læse historien for dig - det er hyggeligst, og så har du jo også én at tale med om det, I læser.

Da jeg skrev historien, opdagede jeg, at dagene i påskeugen passede sammen med bønnerne i Fadervor.

Måske er det en god idé at bede Fadervor, når du har læst dagens kapitel. Jeg tror, det kan hjælpe dig til ikke bare at få en god historie, men ligesom at opleve historien tæt på - sådan inde i hjertet.

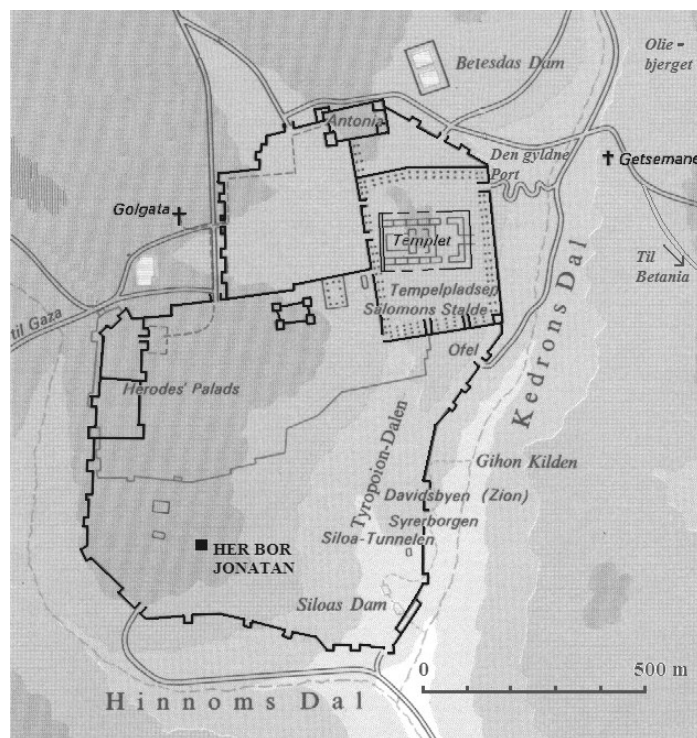
Jonatan og hans bedste ven Rakel har jeg selv fundet på for at kunne fortælle historien. Men de andre personer er virkelige. Og det, de oplever, skete faktisk.

Nogle steder i teksten står nogle små tal. De henviser til noterne bagest i bogen. Her kan du finde henvisninger til forskellige steder i Bibelen, som forklarer det, der fortælles om.

Glædelig påske!

Søren P. Grarup

Kort over Jerusalem på Jesu tid

Palmesøndag

Vor Fader, du som er i himlene.

Jonatan øste vand op til påskelammet. De havde lige købt det dagen før, og han skulle passe det, indtil det skulle slagtes til påske. Det var lidt svært at tænke på, for han var kommet til at holde af det lille uldne kræ. Nå ja, helt lille var det nu ikke - det var stort af et lam at være, så de blev nok nødt til at invitere gæster til påskemåltidet. Der skulle jo spises op.¹

”Jonatan! Jonatan!” Rakel kom spændende lige ind i gården. ”Skynd dig, kom med!”

”Hvad sker der?” Jonatan blev så forskrækket, at han spildte vandet.

”Profeten er på vej til byen - ham Jesus, som din mor og Markus har talt så meget om. Der bliver rigtig fest i gaden.”

Jonatans mor, Maria, havde mødt profeten nogle gange. Han helbredte syge, og så talte han så ubeskriveligt dejligt om Gud. Han sagde, at Gud var som en rigtig kærlig far. Det kunne Jonatan godt lide at høre. Han havde aldrig kendt sin far. Han var død. Men tænk engang - Jesus sagde, at Gud var hans far.

Mor sagde, at profeten Jesus var Guds Søn og Messias. Men Jonatan måtte ikke sige det til nogen, for så fik de bare præsterne og de fine folk i Jerusalem på nakken, for de kunne ikke lide Jesus. Han havde alligevel sagt det til Rakel, for hun var hans bedste ven, og så var hun hverken præst eller fin - hun var bare nabopigen.

Markus - Jonatans storebror, som egentlig hed Johannes Markus² - var rigtig dygtig til at læse. En af rabbiene i synagogen havde ladet Markus læse i skriftrullen med Profeten Esajas' ord. Og Markus var helt sikker på, at Jesus var den Messias, som Esajas havde talt om.

Jonatan ruskede venligt påskelammet i pelsen. ”Nu må du lige vente lidt, for det her vil jeg ikke gå glip af.”

De to børn smuttede ud ad porten. Rakel førte an. Hun havde hørt, at Jesus var på vej fra Oliebjerget. De masede sig vej mellem de mange mennesker. Der var altid mange mennesker i byen op til påske. De løb tværs gennem byen, over tempelpladsen - ud og ind mellem boder med alle mulige varer. Da de nåede Den gyldne Port, kunne de se en stor flok mennesker uden for byen. De sang og jublede.³

Skaren kom nærmere. Folk strøede grønne grene på vejen, og nogle tog deres kapper af og bredte dem ud foran én, der red på et æsel, mens de sang en af de kendte sange, der altid blev sunget til påske.

”Er det ham dér?” spurgte Jonatan.

”Ja, mon ikke,” svarede Rakel, ”det er ham de alle sammen flokkes om - kom, vi skal også være med.”

De masede sig ind i flokken omkring manden på æslet, helt tæt på. De sang med af lungers fulde kraft - men hvad var nu det? Skaren havde lavet om på sangen - de havde føjet nogle ord til om Davids søn: ”Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!”

”Davids Søn?” sagde Jonatan, ”Mor siger, at han er Guds søn!”

”Hva'?” råbte Rakel - hun kunne ikke høre, hvad Jonatan sagde for bar sang.

Jonatan og Rakel sang med hele vejen ind på tempelpladsen. Dér blev Jesus standset af nogle af præsterne fra templet. De voksne rundt om tav stille og trak sig lidt tilbage, ligesom ærbødigt. Men børnene blev ved at synge lidt endnu.

”Få dem dog til at tie stille! Kan du ikke høre, hvad de synger om dig?” sagde en af præsterne vredt.⁴

”Hvis de tier stille, skal stenene dér begynde at synge,” svarede Jesus og steg ned af æslet, ”børn lyver ikke - slet ikke om det, der kommer fra Gud, for Guds rige er deres, og Gud er deres far.”

”Jamen, det er jo en kongehyldest, de synger. Der bliver ballade med romerne,” sagde en af præsterne.

”Hvornår er I begyndt at anerkende kejseren i Rom som jeres konge?” spurgte Jesus.

”Gud i himlen er vores konge!” blev der svaret.

”Hvis Gud er jeres konge, så tager I vel også godt imod kongens søn,” sagde Jesus.

”Hvad mener du? ...”

Det blev til en større diskussion mellem Jesus og præsterne. Flere blandede sig i diskussionen, og det hele blev alt for forvirret.

”Kom,” sagde Jonatan til Rakel, ”Vi løber hjem og fortæller mor, at Jesus er kommet til Jerusalem.”

Mandag

Helliget blive dig navn.

Jonatan var sendt i byen af sin mor. Han havde taget Rakel med. De skulle købe krydderier til påskelammet. Det skulle tilberedes med bitre urter.

”Vi må hellere få fat i de urter i god tid - ellers bliver de bare udsolgt,” havde mor sagt.

Grønthandleren, som de plejede at handle med, havde da heller ikke flere.

”Prøv inde på tempelpladsen,” foreslog han.

Børnene gik ind på tempelpladsen. Der var rigtig mange boder. Man kunne købe lam og duer til ofringerne - endda køer. Grøntsager af alle slags, velduftende olier, fint tøj o.s.v. Der var også nogle, der vekslede penge, for der kom mange jøder fra andre lande, som skulle veksle deres penge. Alle de handlede råbte højt om deres varer og om, hvor billige de var.

Børnene fandt en bod med grønnsager. Jonatan bad om et bundt af tre forskellige slags krydderurter.

”Det bliver lige fem skilling,” sagde grønthandleren.

Det var godt nok dyrt, tænkte Jonatan. Han havde kun fået to skilling med. ”Jeg kan kun give dig to skilling,” sagde han.

”To skilling!” grinede grønthandleren, ”sådan en hvalp skal ikke lave grin med ærlige forretningsfolk! Fem skilling - det er prisen i dag!”

Længere blev diskussionen ikke. Der blev en farlig larm lidt længere inde på tempelpladsen. Lammene brægede, og duer slap løs og baskede rundt. Boder væltede, penge klirrede mod jorden, folk råbte og skreg. Hvad i al verden skete der?

Rakel fik øje på Jesus. ”Det ... det er profeten ...” stammede hun, ”Han vælter det hele!”

Ganske rigtigt. Det var Jesus, der fór rundt og væltede boder og skældte ud.

Et par af præsterne kom farende med nogle fra tempelpolitiet i hælene. Børnene trak nærmere for at se, hvad der skete.⁵

”Hvad bilder du dig ind!” råbte præsterne til Jesus. ”Er du gået fra forstanden?”

Jesus standsede og vendte sig om mod præsterne. ”I kender Guds ord udenad. Har I glemt, at der står: ”Mit hus skal være et bedehus”? I har gjort det til en markedsplads for røvere og svindlere, der stjæler fra folk ved at tage dobbelt pris for deres varer. Det her skulle være et helligt sted til ære for Gud. Men I tænker ikke på Gud - kun på penge.”

Folk stimlede sammen om Jesus og præsterne, der begyndte at diskutere. Jonatan og Rakel masede sig ind i flokken for se, hvad der foregik.

”Må jeg spørge om noget?” Det var en af de fornemme farisæere, der tog ordet. ”Rabbi Jesus, når du nu ved så meget om penge, kan du så afgøre en uenighed for os? Er det tilladt os som Guds folk, at betale skat til kejseren i Rom?”⁶

Der blev en ivrig summen i hele flokken. En mand lige ved siden af Jonatan mumlede til en anden: ”Det var et snedigt spørgsmål. Lige meget hvad han svarer, så vil nogle mene, der er helt forkert.”

Jesus så på farisæeren og smilede. ”Vis mig de penge, man betaler skat med,”

Farisæeren fumlede med sin pung, der hang i bæltet. ”Klink,” sagde det, da en mønt faldt på jorden og trillede lige hen foran Jonatan. Jonatan samlede den op. En hel denar. Det var mange penge. Ingen andre havde åbenbart fået øje på mønten. Skulle han beholde den? ”Røvere og svindlere” tænkte Jonatan. Nej! Han rakte mønten frem. Jesus tog den og betragtede den.

”Gud skabte mennesket i sit billede - er det ikke rigtigt?” sagde Jesus til farisæeren, som nikkede. ”Jo.”

”Og hvis billede er det på mønten her?” spurgte Jesus.

”Det er kejserens billede,” svarede farisæeren.

Jesus tog farisæerens hånd og lagde mønten i den. ”Jamen, så giv Gud det, der tilhører ham - og giv kejseren det, der tilhører ham.”

Der blev helt stille i flokken. Det svar havde ingen ventet. Præsterne og farisæeren så helt fornærmede ud og gik.

Jesus vendte sig om mod Jonatan. ”Det var godt, du ikke stak mønten i lommen,” sagde han.

Jonatan vidste ikke, hvad han skulle svare. ”Æh øh, er det rigtigt at du skal være vores nye konge?” røg det ud af ham.

Jesus smilede bare. ”Hvad hedder du, min ven?”

”Jonatan.”

”Jonatan, ser man det! Ved du, at kong Davids bedste ven hed Jonatan?”⁷ sagde Jesus. ”Vi ses nok igen, Shalom!”

Jesus vendte sig om og forsvandt i mængden. Jonatan og Rakel så på hinanden. De havde ikke fået nogen urter, men de havde sandelig fået noget at fortælle, når de kom hjem.

Tirsdag

Komme dit rige.

Jonatans mor var selv gået i byen for at handle. Jonatan sad sammen med Rakel i porten ind til deres hus og betragtede alle de mange mennesker, der myldrede i gaden. Det var lidt sjovt at kigge på, hvor forskellige folk var.

Her op til påske kom der folk langvejs fra, måske fra alle lande i hele Romerriget. De romerske soldater i uniform var børnene vant til at se. Men der var også folk i lange hvide dragter med guldbælter. Der var mænd med bukser og snabelsko, og nogle med turban. Der var folk med sære mønstre på tøjet. Og der var folk, der var helt sorte i huden og havde farvestrålende dragter på.

Folk talte de mærkeligste sprog, som børnene ikke forstod. Markus kunne flere sprog, han kunne læse og skrive og tale hebraisk og græsk - og aramæisk selvfølgelig. Og så kunne han også tale romernes sprog, latin. Jonatan og Rakel kunne bare snakke aramæisk.

Pludselig kom Jesus forbi sammen med en flok mænd og nogle kvinder. Han gik lige hen til Jonatan.

”Der har vi jo lige ham, vi mangler - min ven Jonatan,” sagde han. ”Vi er på vej ud til bakkerne uden for byen. Kan du ikke købe noget brød til os og komme ud med det?”

Jo, det kunne Jonatan da godt.

”Judas, giv Jonatan en denar, så han kan købe brød til os,” sagde Jesus.

En af mændene kom hen til dem. Han havde en pung i hånden. ”Sådan en knægt stikker da bare af med pengene,” mente han.

”Nej nej, Jonatan kan man stole på, giv ham pengene.”

Modvilligt rakte Judas en denar til Jonatan. ”Det ku’ vel være nok med det halve.”

Jesus og hans flok gik videre, og Jonatan og Rakel skyndte sig hen til bageren.

De fandt Jesus og de andre under nogle træer på en bakke lidt uden for byen. Der var en plet, hvor jorden var for skrå til at man kunne slå et telt op. Ellers var der telte over alt. Alle de mange påsekgæster skulle jo bo et sted.

Jonatan og Rakel rakte fem store brød til Jesus sammen med fem skilling i byttepenge.

”Tak skal I ha’,” sagde Jesus, ”hvad hedder din kammerat, Jonatan?”

”Rakel,” svarede Jonatan.

”Det er en flot udsigt herfra,” sagde en af mændene, ”se, hvor templet skinner i aftensolen - fantastisk!”

”Ja, nyd udsigten, mens I kan,” sagde Jesus, ”en dag vil templet og hele byen bare være en bunke ruiner.”

”Sig ikke sådan noget - det er jo forfærdeligt.”

”Nej, Simon,” sagde Jesus, ”for så kommer der noget endnu bedre - selve Guds rige. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå.”⁸

”Hvornår skal det ske?” spurgte Simon.

”Først skal jeg lide og dø og opstå. Så vil der ...”

Simon afbrød Jesus: ”Du skal da ikke lide og dø, vi skal nok ...”

”Jo,” fortsatte Jesus, ”det varer ikke længe, så skal jeg lide og dø for alle menneskers skyld, og så skal jeg opstå fra de døde. Sådan må det ske, for at Guds rige kan komme, og alle mennesker på jorden kan blive Guds folk.”

”Så skal du være konge, ikke sandt Jesus?” spurgte Simon.

”Og vi bliver ministre,” brød en tredje ind, ”Jesus! Min bror Johannes og jeg, vi er nok de klogeste af alle os alle sammen. Lov os, at vi får de fornemste pladser, når du bliver konge.”⁹

”Åhr, hold op,” brølede Simon, ”Jeg var den første til at følge Jesus, og jeg har da altid været lederen her.”
”Ti stille,” sagde Jesus. ”Jonatan, kom herhen. ... Hvem er den største, Simon eller Jonatan?”
”Det er Simon da,” svarede Jonatan.
”Ja, men i Guds rige er det helt lige meget - den mindste er den største, og den første er den sidste. Det, det kommer an på, er, at I har Guds kærlighed i hjertet og elsker hinanden. Så er Guds rige nemlig allerede inden i jer, og i behøver ikke at tænke på, om I er store eller små - og I behøver ikke være bekymrede for noget, om så hele verden falder sammen om ørerne på jer.”
Mændene satte sig ned og så flove ud.
”Jonatan,” sagde Jesus, ”Det bliver snart mørkt, mon ikke dine forældre savner dig?”
”Jeg har kun min mor - og jo, hun ved ikke, hvor jeg er,” sagde Jonatan.
”Hvad hedder din mor?” spurgte Jesus.
”Maria,” svarede Jonatan.
”Det hedder min mor også,” sagde Jesus og smilede, ”men skynd dig nu hjem, inden det bliver mørkt.”
Jonatan og Rakel sagde farvel og løb hjem - igen med noget nyt at fortælle.

Onsdag

Ske din vilje, som i himlen således også på jorden.

Jonatan kom ind ad porten med favnen fuld af frisk græs og blade til påskelammet. Han havde høstet det ude på bakken, hvor Jesus holdt hvil i går. Men Jesus var der ikke. Mor var lige kommet hjem fra en bytur. Hun havde en fin krukke i hånden.

”Det var godt, du kom, Jonatan,” sagde hun, ”Markus og jeg skulle lige til at gå. Markus har hørt, at Jesus er ude i Betania hos Martha, der somme tider kommer og hjælper mig i huset. Vi tænkte, at vi måske kunne komme til at tale med ham dér.”

”Må jeg komme med?” spurgte Jonatan og smed græsset foran påskelammet.

”Ja, men så skal du lige vaske dig, så du ser ordentlig ud,” svarede mor.

Jonatan skyndte sig alt, hvad han kunne. Da han var vasket og havde fået en ren kjortel på, løb han ind til Rakel, for at spørge, om hun ville med. Men Rakel skulle hjælpe med at gøre rent, for hele huset skulle skinne til påske.

Det tog cirka en time at gå ud til Betania. Jonatans mor havde den fine krukke med. ”Det er en gave til Jesus,” sagde hun. Marta tog imod dem i døren og bød dem indenfor.

”Det er jo min ven Jonatan!” sagde Jesus, ”Er det din mor?”

Jonatan præsenterede sin mor og Markus for Jesus. Han så træt ud.

”Vi har da set hinanden før,” sagde Jesus til Maria.

”Ja, du helbredte mig for nogle voldsomme smerter i maven,” svarede Maria genert, mens hun holdt sin krukke fast i favnen. ”Jeg kom for at sige dig tak.”

Jonatan undrede sig - det havde mor aldrig fortalt noget om. Tænk, at hun kunne tie stille med det.

”Det er Gud i Himlen, du skal sige tak,” sagde Jesus, ”den slags sker kun, fordi det er Guds vilje.”

Der blev serveret mad. Mændene sad ved bordet - Markus fik lov at sidde med, selv om han kun var atten år. Kvinder og børn fik plads ude i gården.

Jonatan spiste. Men hans mor nippede bare til maden. Hun var så sært tavs.

Pludselig rejste hun sig. ”Nu gør jeg det altså!” sagde hun og gik ind i huset til mændene. Jonatan fulgte efter.

Hun gik hen lige bag Jesus og slog krukken mod væggen, så halsen knækkede. Så begyndte hun at hælde olie ud over Jesu hoved. Der bredte sig en fin duft i huset. Jesus rettede sig op og så ud til at nyde det.¹⁰

”Skøre kvindemenneske!” Det var Judas. ”Stop dog med det frådseri. Giv mig krukken. Den dyre olie kan jo sælges, og pengene kan gives til de fattige.”

”Sæt dig ned og tag det roligt, Judas,” sagde Jesus, ”de fattige løber ingen steder. Dem kan du hjælpe, lige når du vil. Men jeg er her ikke altid. Når jeg dør, er der nok ingen til at salve mit legeme, som man plejer at gøre ved begravelser. Maria her har salvet mig på forskud. Er det ikke smukt?”

”Når du dør?” sagde Maria forskrækket. ”Du skal da ikke dø!”

”Jo, Maria,” sagde Jesus, ”Det var Guds vilje, at du skulle være rask og leve længe. Og det er Guds vilje, at jeg skal dø for alle menneskers skyld.”

Mændene omkring bordet begyndte at mumle med hinanden og fik rynker i panden. Jonatan sank ned i et hjørne - det var anden gang, han hørte Jesus sige det med, at han skulle dø.

Jesus rejste sig og vinkede ad Markus. ”Jeg tror, der er noget andet, som I kan hjælpe mig med,” sagde han. Han tog Maria og Markus med lidt afsides og talte med dem. Der var åbenbart ingen andre, der skulle høre, hvad de sagde.

Maria lyste op i et stort, overrasket smil og nikkede med hele overkroppen. Jesus gav hende og Markus hånden og satte sig igen.

Maria vinkede ad Jonatan og gik ud. Øv! Skulle de allerede hjem?

Maria nynnede glad på en lille sang, mens de travede tilbage til Jerusalem.

Et sted, hvor der ikke var nogen andre på vejen, standsede hun. ”Jonatan,” sagde hun, ”det her må du ikke sige til nogen - det er meget hemmeligt! I morgen vil Jesus og hans nærmeste venner spise påskemåltid hjemme hos os. Ingen må vide det, for ellers får de ikke fred til at fejre påske. Markus skal vise dem vej i små grupper, så de ikke vækker opsigt.”

Jonatan stod med åben mund. Tænk engang - profeten Jesus ville besøge dem, og så endda til påskefesten.

”Nøj!” udbrød han, ”det må jeg fortælle Raket - eller ... må jeg.”

”Nej,” sagde mor bestemt, ”ikke engang Raket!”

Så travede de videre hjemad. Sikke meget, Jonatan nu havde, som han ikke måtte fortælle. Det var næsten ikke til at holde ud.

Skærtorsdag

Giv os i dag vort daglige brød.

Hele byen lugtede af røg og stegt lammekød. Simon og hans bror Andreas havde været hjemme hos Jonatan fra om eftermiddagen for at være med til at forberede påskemåltidet. Jonatan havde holdt skålen med lammeblod, mens Andreas malede dørkarmene og portstolperne med blodet. ¹¹ Det var sådan israelitterne gjorde den allerførste påske, da de skulle rejse væk fra slaveriet i Egypten. Blodet skulle beskytte dem mod dødsenglen.

Raket kom og kiggede på. Og nu kunne Jonatan ikke lade være med at fortælle hende den store hemmelighed.

Det var årets mest spændende og mest festlige aften - og det gjorde det ikke mindre spændende, at Jesus skulle komme på besøg i år.

Han kom, lige som lammet var stegt færdigt. Markus var klar med vaskefad og et håndklæde, som nærmest var et stort lagen. Han havde kun et lændeklæde på, som om han var huslave. Det var skik, at alle skulle have vasket fødderne, der var støvede efter dagens vandring. Jesus tog håndklædelagnet fra ham og begyndte selv at vaske de andres fødder. ¹² Det så helt mærkelig ud. Da alle havde fået vasket fødderne, gav Jesus lagnet tilbage til Markus, som slog det om sig - så var han klædt på.

Jesus og de andre gæster blev vist ovenpå i den store sal. Der var dækket fint op til påskefest. Jesu mor og nogle andre kvinder var også med.

Denne aften måtte kvinder og børn gerne spise sammen med mændene. De skulle alle sammen være klædt på til at rejse, ligesom den første påske. Så skulle husets yngste søn spørge : ”Hvorfor gør vi sådan?”

Og den husets ældste mand skulle svare og fortælle hele historien.

Selv om Jesus ikke var den ældste, var det helt naturligt, at det blev ham, der skulle svare: ”En omflakkende aramæer var vor stamfader ...” ¹³ Han fortalte om Abraham, Isak og Jakob, og om, hvordan Jakobs familie kom til Egypten på flugt fra hungersnød. De levede godt, indtil kongen af Egypten syntes, at de var blevet alt

for mange, og gjorde dem til slaver. Han fortalte om Moses, som Gud havde udset til at føre folket ud af slaveriet.

Ind imellem spiste man og snakkede. Pludselig rejste Judas sig op og gik. Han kom ikke tilbage.

Jesus fortalte om dødsenglen, der slog Egypternes førstefødte ihjel, men gik forbi Israellitternes døre, som var malet med lammeblodet. Han fortalte om det måltid, de skulle spise, før de rejste. De skulle være klar til at rejse hurtigt, derfor havde de ikke tid til at lade brødet hæve, før det blev bagt. Jonatan kendte hele historien. Den var lige spændende hver gang. Jesus tog et brød og smilede til Jonatan.

”Hvorfor spiser vi usyret brød?” spurgte Jonatan - ganske som han skulle.

Jesus rejste sig og fik et alvorligt udtryk i ansigtet. Alle blev helt stille.

Jesus holdt brødet op foran sig. ”I skal alle spise af dette brød. For det er mit legeme, der brydes for jeres skyld. Og hver gang I spiser brødet herefter, skal I huske mig, og jeg vil huske jer.”¹⁴

Hvad var nu det? Jesus lavede om på historien. Alle kiggede spørgende på hinanden, men ingen sagde noget.

Jesus sendte brødet rundt. Alle brækkede et stykke af og spiste det, som Jesus havde sagt.

Da påskelammet var spist op, tog Jesus et bæger med vin, holdt det frem foran sig og sagde: ”Dette bæger er mit blod, som skal udgydes for jer - med mit blod skal jeg besegle en ny pagt med Gud. Han vil tilgive jeres synd, og I skal være hans børn. Hver gang I herefter drikker af bægeret, skal I huske, at det var derfor, jeg døde for jer.”

Jonatan blev underligt tilpas. Nu talte Jesus igen om, at han skulle dø. Bægeret gik rundt, og alle drak en mundfuld af det.

Da alle havde drukket af bægeret, begyndte Jesus at synge, og alle sang med på den sædvanlige lovsang:

”Ikke os, Herre, ikke os, men dit navn skal du give ære, for din godheds og troskabs skyld. ...”

Da sangen var slut, rejste Jesus sig og sagde: ”Kom, nu er det tid at gå.”¹⁵

Alle rejste sig og begyndte at gå hen mod trappen. De var jo i rejsetøjet og parat til at gå ud. Jonatan gik med ned ad trappen. Selvfølgelig ville han med - men hans mor greb fat i ham. ”Nej, Jonatan, du må hellere blive hjemme - det er jo allerede mørk nat.” Markus fik lov at gå med.

Jonatan hjalp kvinderne, der var blevet tilbage, med at rydde op efter påskemåltidet. Han var faktisk ret træt. Så snart han kunne komme til det, gik han i seng. Men han kunne alligevel ikke sove. Det havde været den mærkeligste påskeaften, han havde oplevet, og der var en underlig anspændt stemning, da Jesus og de andre gik.

Jonatan bestemte sig for at holde sig vågen, til Markus kom hjem, så han kunne få at vide, hvor de var gået hen, og hvad der var sket. Han lå længe og kiggede på Markus' tomme seng henne ved den anden væg.

Langfredag

Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere.

Jonatan måtte alligevel være faldet i søvn. Han vågnede ved, at Markus sad på sin seng og prustede, som om han havde løbet stærkt. Det var tidlig morgen, solen var ikke rigtig stået op endnu. Markus sad i bar overkrop, kun med lændeklædet på, og stirrede skræmt frem for sig.

”Hvad er der sket?” spurgte Jonatan.

”De ... de ... har taget Jesus!” stønnede Markus.

”Hvem har taget hvem?” spurgte Jonatan forvirret.

”Jeg må fortælle det til mor,” sagde Markus forvirret og løb ud af værelset. Jonatan fulgte efter.

Markus ruskede sin mor vågen. Efter lidt forvirring fik hun beroliget ham så meget, at han kunne fortælle:¹⁶

”Vi var ude i Getsemane Have. Jesus ville bede, men pludselig kom der en hel flok af tempelpolitiet med ham Judas i spidsen. Simon og et par andre begyndte at slås med dem, men Jesus sagde, at de skulle lade være. Så greb tempelpolitiet Jesus. Alle de andre stak af. De greb også fat i mig, men jeg smed bare det lagen, jeg havde på, og løb min vej og gemte mig mellem træerne. De bagbandt Jesus og tog ham med. Simon og en anden fulgte efter dem, og jeg sneg mig også med - hen til ypperstepræstens gård. Jeg tror, at hele rådet var samlet dér. Jeg kunne ikke høre, hvad de sagde, før én råbte: ”Det er oprør både mod Gud og mod kejseren. Han skal stilles for den romerske guvernøren og dømmes. Han skal dø!” De var meget

ophidsede, da de nærmest slæbte ham ud. Jeg turde ikke være i nærheden, så jeg løb hjem. Og mere ved jeg ikke.”

”Vil det sige, at de stiller ham for Pilatus nu?” spurgte mor.

”Ja, det tror jeg,” svarede Markus.

Mor skyndte sig at rede sit hår og tog en kappe på. Så skyndte hun sig ud ad døren. Jonatan og Markus sad tilbage og kiggede på hinanden uden at sige noget. Markus begyndte at græde. Jonatan havde aldrig før set sin storebror græde.

De ventede længe - hvor længe, vidste de ikke, men solen stod højt på himlen. De var gået ind i deres værelse. Markus sad og krøb sammen på sengen.

Jonatan brød tavsheden: ”Hvor mon mor bliver af? Bare der ikke er sket hende noget.” Markus svarede ikke.

”Jeg går ud og leder efter hende!” sagde Jonatan resolut.

”Jeg bliver her,” svarede Markus, ”pas på derude!”

Jonatan tog tøj på og gik ud på gaden. Rakel gik derude og prøvede at jonglere med tre pinde.

”Rakel!” kaldte Jonatan.

”Hvad er der?” udbrød Rakel og lod pindene falde, ”du ser helt forkert ud i hovedet.”

Jonatan fortalte, hvad han vidste. ”Går du ikke med? Jeg kan ikke li’ det her.”

Rakel gik med. Men hvor skulle de lede? Statholderes borg, selvfølgelig. Der var intet unormalt at se - heller ingen mor. De ledte videre og kom ind på tempelpladsen.

Pludselig - i løbet af et øjeblik - trak skyerne sammen. Der blev mørkt, næsten som var det nat. Regnen begyndte at piske ned, og børnene søgte ly i Salomons søjlegang. Det lynede og tordnede over hovedet på dem. Det var ret uhyggeligt. Børnene sad der længe. Uvejret blev bare ved.¹⁷

Lige ved siden af dem stod en romersk soldat, som også havde søgt ly for regnen, og snakkede med en af farisæerne, som Jonatan havde set i diskussion med Jesus. Romeren kunne tale aramæisk.

”Det er den mærkeligste henrettelse, jeg har været med til,” sagde han. ”De plejer altid at skribe højt og bande os langt væk, når vi nagler dem fast til korset. Men ham her! Jødernes konge!”

”Nå ja, det var Pilatus, der ville have at det skulle stå på anklageskiltet. Det var ikke os!” afbrød farisæeren vredt.¹⁸

”Han sagde ingenting, indtil vi skulle til at rejse korset op. Ved du, hvad han sagde?” spurgte romeren.

”Sikkert noget vås,” sagde farisæeren.

”Han bad en bøn. Han sagde: ’Far, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.’ Han bad om tilgivelse for os, der slog ham ihjel! Jeg har aldrig oplevet noget lignende.”¹⁹

Jonatan vendte sig om mod romeren. ”Hvem var det, I korsfæstede? Var det Jesus?”

”Ja, det var vist det han hed,” svarede romeren, ”Jesus af Nazaret, jødernes konge.”

Jonatan greb Rakel i armen og løb ud i regnen. Lige i det samme drønedes et lyn ned i den høje tempelbygning med et øredøvende brag. Hele tempelhjerget rystede. Det var, som om børnene fik slået al luften ud af lungerne, og de faldt på maven lige ned i vandet, der løb som en flod tværs over tempelpladsen. De kom på benene igen. Lige så pludseligt, som uvejret var begyndt, holdt det op igen. Skyerne løb ligesom fra hinanden, og solen skinnede. Mærkeligt!

Børnene løb ud mod den nordlige byport. Det var derude, at romernes henrettelsesbakke var.

De nåede bakken, der hed Golgata.²⁰ Der stod tre kors. Ved det midterste kors stod en lille flok mennesker. Børnene satte farten ned. Det her var ikke rart at se på. Langsomt gik de nærmere.

”Mor,” udbrød Jonatan stille og standsede. På afstand kunne han kende sin mor blandt dem, der stod dér ved korset.

Så var det altså Jesus, der hang dér i midten.

”Hvordan ku’ de gøre det?” sagde Jonatan og begyndte at græde.

”Det ved jeg ikke,” sagde Rakel, ”men han sagde jo selv noget om, at han skulle dø.”

”Jeg forstår det ikke!” sagde Jonatan.

Børnene blev stående. De turde ikke gå nærmere. Tre romerske soldater begyndte at lægge det midterste kors ned. Så var Jesus altså død.

”Jeg går hjem til Markus,” sagde Jonatan og begyndte at gå tilbage. Rakel fulgte med.

Jonatan og Rakel og Markus sad og ventede til mor kom hjem. Det var lige ved at blive mørkt, da hun kom. Hun havde grædt, og hun havde blod på sin kappe. Hun stod bare i døren og så på de tre uden at sige noget.

”Vi ved det godt, mor,” sagde Markus, ”de slog ham ihjel.”

Mor nikkede. ”Vi fik lov at lægge ham i en grav, der tilhører Josef fra Arimetæa. Men vi nåede ikke at gøre ham i stand med salve. For nu er det jo sabbat nu, og så må vi vente med det.”²¹
”Mor,” sagde Jonatan, ”du har jo salvet ham til begravelsen - forleden dag ude i Betania.”
Mor prøvede at smile.

Lidt efter kom et par andre kvinder, og lidt efter igen kom Simon og nogle flere af dem, der havde været til påskemåltid. Der var ingen, der sagde noget. Rakel gik hjem til sit eget hus. Jonatan var meget træt og følte sig helt mørbanket. Han gik ind og lagde sig på sin seng og faldt i søvn.

Påskelørdag

Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.

Sabbatten plejede at være en glad dag, men denne sabbat var stemningen meget trykket og mærkelig. I nattens løb var flere af mændene fra påskeaftenen kommet. De havde ikke andre steder at gå hen. Det var, som om de ikke turde se på hinanden, og ingen talte sammen.
Jonatan vidste ikke, hvad han skulle give sig til. Han havde ikke engang et påskelam at beskæftige sig med. Og oplevelserne fra i går blev ved at køre rundt i hovedet på ham. Det var slet ikke til at forstå, hvad der var sket.

Simon sad ude i gården med ansigtet skjult i hænderne. Sådant sad han længe. Hans bror, Andreas, kom hen til ham og lagde en hånd på hans skulder.

Simon vred sig væk fra Andreas. ”En kujon, en forræder - det er, hvad jeg er. Jeg stak bare af, da det gjaldt. Og inde i ypperstepræstens gård svor jeg på, at jeg aldrig havde kendt Jesus.”²²

Rakel var også kommet ind i gården og stod lidt betuttet og lyttede med.

Maria - hende fra Magdala, som de kaldte Magdalene for at kende forskel på alle Mariaerne - kom hen til Simon. ”Jeg stod lige ved siden af, da de korsfæstede ham. Han bad om tilgivelse for dem der gjorde det. Måske var det også for dig, Simon.”

”Og hvad så,” vrissede Simon, ”det er jo slut nu - det hele er slut! Og jeg troede, han var Messias, der skulle frelse Israel. Messias kan da ikke sådan bare dø på den måde!”

”Jamen, han sagde det jo selv,” sagde Rakel, ”han sagde, at han skulle dø - men hvad betyder det, at han skulle opstå?”

”Ja, hvad forstand har du på det, pigebarn?” mumlede Simon. Han rejste sig og gik ind i huset.

Jonatan og Rakel gik med ind. Simon og Andreas og et par andre stod og mumlede sammen. Så vendte Simon sig om mod de andre i stuen. ”Vi har besluttet at tage tilbage til Galilæa og begynde at fiske igen - eller måske et sted hen, hvor ingen kender os. Så kan det være man glemmer det hele. Eller man kan være heldig at drukne. Bare vi dog aldrig havde mødt ham Jesus!”

”Simon!!” det var Maria - Jonatans mor. Hun havde skruet bissen på. ”Du bliver her! Det er sabbat, og du må slet ikke gå så langt.”²³ For øvrigt er det rigtigt, hvad Rakel sagde. Jesus sagde selv, at han skulle dø, og så skulle Guds rige komme. Jeg forstår heller ikke noget af det hele, men hvem har nogensinde forstået Guds planer, før de sker? Sæt dig ned og ti stille!”

Simon satte sig på en skammel med et opgivende blik i øjnene. ”Ja ja da! Han sagde jo, at de små skal være de store, men han sagde ikke, at kvinder skal bestemme, hvad mænd skal og ikke skal - eller gjorde han? Men i morgen rejser jeg altså!”

”Magdalene,” sagde Jonatans mor, ”vil du hjælpe mig? Vi skal tilberede olier, så vi kan salve Jesu legeme i morgen tidlig.”

”Sagde du ikke lige, at det er sabbat,” vrissede Simon, ”så må du vel heller ikke tilberede olier - er det ikke at arbejde?”

”Hvad tror du, at Jesus selv ville have svaret på det?” sagde Maria.

Jesu mor havde hele tiden siddet ganske stille hende i et hjørne. Markus havde sat sig hos hende og talte med hende. Jonatan til hen til Markus.

”Fra før han blev født, har jeg vidst, at han var noget helt særligt,” sagde Maria, ”men det her forstår jeg ikke.”

”Et sted i Esajas’ Bog står, at Messias skal være som er lam, der bliver ofret for menneskers synd. Eller var det mon som et påskelam, der bliver slagtet, så dets blod kan beskytte mod det onde.³⁰” sagde Markus. ”Jeg kan ikke helt huske det, men jeg må læse det igen, hvis jeg kan få lov at se i skriftrullen igen henne i synagogen.”

Kvinderne begyndte at tilberede olie. Duften af krydderier blandede sig med en underlig tom atmosfære, der bredte sig i hele huset. Ingen sagde noget. Man ventede bare, uden at vide, hvad man ventede på. Da mørket faldt på, gik alle til ro, hvor de nu kunne finde et sted at ligge ned. Jonatan måtte sove på gulvet, så Simon kunne ligge i hans seng. Han lagde sig ved siden af Rakel. Hun var ikke gået hjem, men var faldet søvn længe før alle andre.

Påskedag

For dit er Riget og magten og æren i evighed!

Jonatan vågnede ved, at Rakel ruskede i ham. ”Så står vi op. Der er morgenmad.”

Jonatan kom på benene. Rakel og Markus havde dækket op til et sparsomt morgenmåltid. Der var jo ingen, der havde haft tanke for at købe noget at spise, siden påskemåltidet, så der var ikke andet end nogle usyrede brød og vand. Men det var også godt, for alle var sultne.

”Hvor er kvinderne?” spurgte Andreas, da de sad ved morgenbordet.

”De er gået ud til graven for at salve den døde,” svarede Markus. ”De gik lige inden solopgang.”

Yderdøren smækkede.

”Han lever! Han lever!” Det var Jonatans mor, der råbte. Hun løb op ad trappen og stod forpustet midt på gulvet og strålede som en sol i hele ansigtet. ”Han lever!”²⁴

”Hvad er det, du siger? Hvem lever?” spurgte Simon.

”Jesus!” gispede Maria. En anden af kvinderne, Salome, kom ind i salen - hun så lige så solstrålende glad ud.

”Vrøvl, kvindemenneske!” snærrede Simon ”Hvad er det for noget forvirret sludder?”

”Det er sandt,” forsikrede Maria, ”vi kom ud til graven. Og vi havde netop talt om, at nogle af jer mænd skulle have været med til at rulle stenen fra indgangen. Men da vi kom derhen, var stenen skubbet væk, og der sad en lysende skikkelse - en engel på stenen. Og graven var tom, og englen sagde, at Jesus var stået op fra de døde.”

”Hun er blevet sindssyg,” mumlede en anden af mændene.

”Nej, der er sandt nok,” sagde Salome, ”jeg så det også.”

I det samme kom Magdalene op ad trappen. Hun gik ganske stille ind i salen. Tårene trillede ned ad hendes kinder, og hendes øjne var som to stjerner. ”Jeg har mødt ham!” sagde hun.²⁵

Der blev helt stille i rummet. Alle ligesom stivnede et øjeblik. Magdalene lignede ikke en sindssyg, og hun plejede ikke at lyve.

”Det må jeg se!” udbrød Simon og fór ned ad trappen. Johannes fulgte efter.²⁶

Resten blev tilbage og ville høre kvindernes historie om igen - langsomt - bid for bid. Mændene begyndte at diskutere. Nogle mente nok, at Jesus havde sagt noget om, at han skulle opstå fra de døde. Andre mente, at kvinderne var gået fra forstanden - de voldsomme oplevelser de seneste dage havde nok været for meget for dem.

Simon og Johannes kom tilbage. De var ligblege i ansigtet, men så glade ud i øjnene. ”Det er sandt nok,” sagde Simon. ”Graven er tom. Og døde mennesker går ingen steder. Han må være et eller andet sted i byen, men hvor?”

Rakels mor kom ind i salen. Hun så meget alvorlig ud. ”Jeg ved ikke, hvad det er, der foregår,” sagde hun, ”men jeg hørte et rygte ude i byen om, at den grav, hvor man lagde profeten i fredags, den er tom. Der går rygter om, at I har taget den døde og gemt ham, så I kan sige, at han er opstået.²⁷ Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro om det, men det er nok klogest, hvis I gemmer jer her inden døre - der er vist ikke andre end os inde ved siden af, der ved, at I er her.”

Hun vinkede Rakel med sig og skyndte sig ud igen. Jonatans mor løb efter hende.

Mændene blev enige om, at det var bedst at gøre, som nabokonen havde sagt. Hvis Jesus virkelig var opstået, så ville han vel opsøge dem. De satte sig til at vente. De kunne høre livet ude i byen - folk og æsler og vogne i gaden. Simon kiggede ud ad vinduet.

"Tempelpolitiet myldrer rundt overalt," sagde han, "måske er det bedst at låse dørene."

Markus gik ned og låste alle yderdøre. Og flokken satte sig til at vente igen.

Det bankede på porten i gården. Alle fór sammen.

"Det er nok bare Rakels mor," sagde Maria, "jeg bad hende om at få fat i noget mad til os."

Kvinderne tilberedte maden, og alle satte sig til bords.

"Simon, vil du sige takkebønnen?" spurgte Maria.

Simon rejste sig og bad bordbøn. Alle svarede "Amen!" Uden at tænke nærmere over det, tog Simon et brød og brækkede det midt over.

Han standsede midt i bevægelsen. "Så er det, vi skal huske på Jesus, og han husker os," sagde han, "var det ikke sådan, Jesus sagde i torsdags?"

"God aften og Guds fred!" sagde en stemme. Alle vendte sig imod døren.

Dér stod Jesus - lyslevende foran dem - eller var det noget, de drømte?

"I drømmer ikke," sagde Jesus, "det er mig. Se mærkerne fra naglerne på mine hænder og mine fødder. Jeg lever, som jeg sagde til jer."²⁸

Der blev en lang pause - Så begyndte de alle sammen én efter én at gå hen til Jesus for at røre ved ham. Jo, det var sandt - det var Jesus. Han var opstået fra de døde. Han lever!

"Jonatan, min ven," sagde Jesus, "kan du ikke finde en skammel til mig? Jeg vil gerne spise sammen med jer."

De satte sig igen til bords, og Jesus satte sig sammen med dem.

"Er det nu, Guds rige skal komme?" spurgte Simon.

"Først skal hele verden have at vide, at jeg gav mit liv for alle menneskers skyld, og at jeg opstod fra de døde," svarede Jesus. "Og I skal fortælle det. Ligesom min himmelske Far har sendt mig, sådan sender jeg jer af sted med den gode nyhed."

"Men vil de tro på, hvad vi siger?" indvendte Simon. "Vi kunne jo ikke tro det, da kvinder fortalte det i morges."

"Det skal I ikke bekymre jer om," sagde Jesus, "I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. I skal bære Guds kærlighed med jer i hjertet til alle dem, I møder. Når I gør det, så vil jeg selv være der hos jer, for min Ånd, skal være med jer. For når I elsker hinanden, så er Guds rige allerede inden i jer. I skal ikke være bange."

Jesus rejste sig og gik ud på trappen. Så var han væk lige så pludseligt, som han kom.

Jonatan sad med en varm, glad og tryk følelse i hele kroppen. Det var, som om de seneste dages mørke og uhyggelige oplevelser blev helt anderledes at tænke på - lyse og glade. Og selv om Jesus var væk igen og ikke var i huset, var det alligevel, som om han var der og altid ville være der.

"Jesus lever!" sagde Jonatan glad - sådan bare til sig selv.

"Ja," sagde Markus og gav sin lillebror en stor knuser, "Jesus lever!"

"Markus," sagde Jonatan - han havde lige fået en god idé, "du er så dygtig til at skrive. Du skulle tage og skrive en bog om Jesus - så kan den skrives af, så rigtig mange kan læse om ham."²⁹

"Tror du, det er en god idé?" indvendte Markus.

"Ja da, Jesus sagde jo, at vi skulle fortælle om ham til hele verden - og jeg vil begynde med Rakel," sagde Jonatan og sprang ned ad trappen, mens han sang. "Jesus lever! Jesus lever! Jesus lever!"

NOTER

- 1 2. Mos. 12,2-10.
- 2 Ap. G. 12,12 og 25
- 3 Mark. 11,1-11. Matt. 21,1-11
- 4 Luk. 19,39. Matt. 21,15-17
- 5 Mark. 11,15-18
- 6 Mark. 12,13-17
- 7 1. Sam. 18,2
- 8 Mark. kap. 13.
- 9 Mark. 10,35-45
- 10 Mark. 14,3-9
- 11 2. Mos. 12,7 og 12-13
- 12 Joh. 13,1-17
- 13 2. Mos. 13,14-15 og 5. Mos. 26,5-9
- 14 Mark. 14,22-25 og 1. Kor. 11,23-26
- 15 Mark. 14,26
- 16 Mark. 14,32-15,20
- 17 Mark. 15,33-39
- 18 Joh. 19,17-22
- 19 Luk. 23,33-34
- 20 Joh. 19,17-18
- 21 Mark. 15,42-47
- 22 Mark. 14,66-72
- 23 2. Mos. 20,8-11 (Sabbatten begynder fredag ved solnedgang og slutter lørdag ved solnedgang)
- 24 Mark. 16,2-7
- 25 Joh. 29,11-18
- 26 Joh. 20,1-10
- 27 Matt. 28,11-15
- 28 Joh. 20,19-23
- 29 Ap. G. 12,12 og 25.
Iflg. Eusebius (o. år 130) er Markusevangeliet skrevet af Johannes Markus, som var søn af Maria, der ejede det hus i Jerusalem, hvor Jesus holdt påskemåltid, og den første menighed holdt til.
- 30 Es. 53,4-9

FADERVOR

**Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje
som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse,
men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed!
Amen.**

Matt 6,9-13